

28 юни 2008г - 29 юни 2009г
 две хилядолетен юбилей
 от раждането на
 свети Павел Апостол

Базиликата Свети Павел извън градските стени в Рим посрещна Папа Бенедикт XVI на 28 юни, който официално вече откри Годината посветена на свети Павел, апостолът на езичниците. “Годината посветена на свети Павел има две главни цели: - каза кард.Кордеро Ланца ди Монтедземоло - да се опознае по-добре Св.Павел и да се направи така че да се запознаем с неговото учение и огромно богатство, за да се даде екуменическа насока, молейки се и работейки за екуменизма, т.е. за единението. Надяваме се, че Годината посветена на Свети Павел ще бъде от голяма полза за цялото християнство”. При откриването на годината, най-напред Папа Бенедикт запали светилника и го връчи на монасите, за да гори през цялата година, която ще бъде закрыта на 29 юни 2009 г. След това отвори вратата на св. Павел и отслужи вечерен благослов. В церемонията вземаха участие Вселенският патриарх Вартоломей I и един представител на архиепископа на Англиканската Църква.

Също и ние чрез нашия енорийски бюлетин, и не само чрез него, искаме до откриването на този юбилей, да опознаем още по-добре Свети Павел Апостол.

Затова предлагам на всички да прочетем от Новия Завет книгата “Деяния на Апостолите” и 13-те Послания на Св.Павел.

Павел кой беше той?

Исус сигурно ходеше вече на училище, когато в едно градче на име Тарс в Киликия, между 7 и 10 година, се роди в еврейско семейство *Саул (Савел)*. Той беше еврейски гражданин но и в същото време той е римски гражданин по рождение и, когато пише на гръцки, използва латинското си име *Паулус (Павел)*.

Тарс, родния град на Павел се е намирал извън границите на Израил в Мала Азия (днес Турция). Този град е бил под законодателството на римската империя, което означава че всички от Тарс са римски жители и се ползват с облагите на всеки притежаващ римско поданство. Точно това поданство дава възможност на Павел да се обърне към римския съд, и да бъде съден в Рим. Събитие, което му дава възможност да посети Рим и за известно време да проповядва божие слово в този град. За съжаление не знаем как родителите на Павел са придобили това поданство. Бидейки роден в Тарс, Павел израства в среда напоена от гръцката култура. Това му позволява да притежава една двойна подготовка – гръцка и юдейска. Първата му позволява да поддържа контакти с римско-гръцките среди, с така наречените езичници, а втората с евреите. Тези контакти без съмнение са улеснени от двуезичието, което освен че му позволява да се вмести добре в двете култури, улеснява неговата бъдеща мисия.

Вторият важен елемент от неговата автобиография е, че освен че е римски гражданин, Павел е и евреин син на евреи. Това уточнение от негова страна показва, че произлиза от автентично еврейско семейство. Това означава, че независимо, че семейството му се намира извън Израил то е запазило привързаността си към националното и племенно потекло. Тази привързаност се изразява във възпитание според изискванията на Закона Божий в една строга и затворена среда. През целия си

живот Павел остава горд от факта, че е роден евреин, и запазва към своя народ синовна обич и нежност, които се превръщат в страдание, поради коравосърдечието на евреите към Христос. Именно това страдание успяваме да уловим в посланието до римляните, в което четем: *“изпитвам голяма нежност и постоянно страдание в моето сърце и дълбоко в сърцето си желая и се моля на Бога за моя народ, да бъде спасен”*.

Тъй като е потомък на евреи Павел е обрязан в осмия ден от раждането му, и му е дадено еврейско име, принадлежало на най-важната личност от неговото племе – Саул – което означава Поискан от Бога. По-късно е бил изпратен в Йерусалим да учи в школите на най-видните равини. И така можем да заключим, че в първия период от своя живот Павел е бил римски гражданин, гражданин на Тарс, ученик на Гамалиел, следователно с едно много високо образование, роден лидер, активен член на неговата общност. Това са титли, които го поставят между елита на обществото, било то поради образованието, било поради богатството и способността да управлява. От всичко това се вижда, че Павел е имал възможност за блестящо бъдеще, но влизането на Христос в неговия живот изцяло променя тази изгодна ситуация. Поради Христос изгуби всички тези привилегии, и самият той сам ще го каже по-късно: *“Заради Него от всичко се отрекох, и всичко сметнах за смет, за да спечеля Христа”*.

Тези и още други сведения за неговия живот ги намираме в неговите послания и книгата на “Деяния на Апостолите”, които са включени в Библията в Новия Завет.

Има един момент на живота на Саул-Павел, който можем да наречем неговото второ раждане: обръщането (виж Деяния на Апостолите 9,1-19). От един на най-големи преследвачи на християните, дори взема участие в убийството на Свети Стефан (Деян. 8,1), Саул-Павел става една колона на Църквата, Апостолът на народите.

Обръщането или по-точно новото звание, за което е избран, води Павел до една нова и неочаквана ситуация. На пръв поглед всичко изглежда като едно откъсване от всичко старо.

Всичко се разпада на парчета: идеалите, които до сега е хранил, спазването на Закона, неговото усилие да бъде праведен пред Бога. Но в тази трагична на пръв поглед ситуация за Павел изгрява нова светлина. Пред Павел проблясва сигурността, че Бог продължава да бъде с него. От този момент нататък ще се чувства като “сграбчен от Христос”, и не ще се уповава в това което прави за Бога, а само в това, което Бог прави за него. Не без причина призоваването на Павел по пътя към Дамаск се счита за второто важно събитие от християнската история след смъртта и възкресението на Исус.

След неговото кръщение, Павел остава няколко дена в Дамаск, след което се отправя към Арабия, в територията на Набатеите не далеч от Дамаск, където ще се върне по-късно да проповядва евангелието.

Три години след случката в Дамаск, Павел се представя в Йерусалим, сблъсквайки се с недоверието на християнската общност в града. При това си посещение в Йерусалим се среща с Петър и Яков. По време на пребиваването си в Йерусалим се опитва да проповядва евангелието на юдеите, но бива отхвърлен и принуден да напусне града. Тогава Павел разбира, че е избран да проповядва между езичниците. По време на събора в Йерусалим през 49 г, на който Павел и Варава носят доброволните помощи от Антиохейската общност, Павел получава разрешение да проповядва евангелието извън пределите на Израил, или на езичниците. Веднага след събора Павел тръгва за първото си мисионерско пътуване от общо три. През всичките тези пътувания Павел създава нови общности, с които поддържа постоянен контакт, за който свидетелстват посланията му до тези общности, които намираме в Новия Завет. Резултатът от тези мисионерски пътувания е евангелизирането на южните райони на Мала Азия, остров Кипър, Македония и Акаия, източната част на Европа, Галация, Фригия, Ефес. След завръщането си от третото пътуване Павел изразява желанието си да стигне до Испания, но бива арестуван и съпроводен до Рим за да бъде съден от римски съд, тъй като е римски гражданин.

Да дойде в Рим е желанието, което Павел подготвя с голямо търпение и осъществява за първи път през 60 год. Пристигането му в Рим означава за него пристигане в сърцето на Римската империя, в сърцето на езичеството. Единствената информация, с която разполагаме е, че по време на пребиваването му, на Павел е разрешено да живее за своя сметка с един от пазачите. С две думи можем да кажем, че е бил под домашен арест. Тази ситуация му позволява да проповядва свободно евангелието. Традицията разказва, че къщата в която е живял през този период се намира на мястото, където днес е Църквата на св. Павел. За съжаление не разполагаме повече информация за неговия престой в Рим.

Единствената сигурна информация, която имаме относно двамата апостоли и тяхното пребиваване в Рим е тяхната мъченическа смърт по време на преследванията срещу християните по времето на Нерон. Светото писание не дава информация за тяхното мъченичество, единствено край на евангелието на Йоан може би намеква за тяхната жестока смърт. От античните документи намираме свидетелството на Тертулиан, който през III век след Христа пише: “Петър беше разпнат на кръст, а Павел обезглавен. Четем в книгата на Кесарите: Нерон първи окървави в Рим зараждащата се вяра. Точно тогава, Петър бе разпнат на кръст, а Павел получи чрез мъченичеството си един нов живот”. Тези събития са се развили на Ватиканския Хълм, където се е намирала цирковата арена на Нерон на 29 юни 64/67г.

Точно поради тази причина култа към двамата апостоли Петър и Павел, съществува от първите години на християнството. Те са считани винаги като покровители и водачи на Църквата. В голяма част Рим дължи своето величие на тях, защото Божието провидение ги съпроводи и двамата във вечния град, превръщайки го чрез тяхното мъченичество в център на християнския свят. С литургията на 29 юни, в която чествуваме двамата апостоли изразяваме с цялата Църква уповаването си в тези, от които получихме първите дарове на вярата.

Моята първа изповед

На 08.06.2008 година аз и другите деца от моята група: Росица, Калина, Радостин, Галена и Камен взехме своята първа изповед. За това тайнство ние цяла година се подготвяхме с нашите катехисти Тотка и Даниела, също и с сестра Йола и отец Валтер. За нас този ден беше голям празник. След литургията отидохме да се изповядаме един-по един. По време на изповедта в църквата останалите хора пееха песни и казваха молитви. На всяко дете изгаряха греховете в специален съд след изповедта.

За мен този ден бе прекрасен и незабравим, защото Господ ни позволи да признаем греховете си.

Никол Софронова

Казвам се Росица. Моята първа изповед беше на осми юни. Ние децата се готвехме за нея отдавна и много се вълнувахме, защото изповедта е нещо ново за нас. Притеснявахме се като на изпит. Бяхме празнично облечени. Литургията ми се струваше по-празнична от друг път. Всички хора ни се усмихваха и бяха много мили. Когато дойде време децата да се изповядват аз се стреснах. След като дойде моя ред аз много се развълнувах, макар че другите деца ми казваха, че не е страшно. Влязох в изповедалнята. Когато четях греховете си, аз си мислех дали са тежки и какво ще ми каже отец Валтер. Усещах как ми става леко и се освобождавам от тях. Най-интересно ми беше, че накрая ми изгориха листите на които бях написала своите грехове.

Впечатлена съм от това, че вече съм чиста и ще се мъча да не повтарям греховете си. Искам да съм добра. Ще се моля на Бог да ми помогне за това.

Росица Петрова

8 юни: първата изповед на:
Росица, Радостин, Камен,
Галена, Калина, Никол

12 юни: църковен брак
между:
Иван и Диляна

21 юни: църковен брак
между:
Тихомир и Деница

22 юни: първото причастие
на:
Данаил и Михаела

Успешен концерт

В тази тиха юнска вечер на 17 юни органът в Католическата Катедрала “Свети Павел от Кръста” прозвуча отново за хората, както преди 100 години, когато е бил монтиран с благословията на Никополския Епископ Хенрих Дулсе през далечната 1908г. Концертът беше изнесен от църковния хор при Катедралата с диригент Даринка Калапиш, и солисти Цонка Върбанова, Галя Януарова и Бойко Януаров. На органа като преди 56 години седна Митко Караджов органиста в Катедралата, а Ангелският хляб прозвуча в изпълнение на Сестра Катя Йосифова, Пасионистка. Както подчерта и отец Валтер при откриването на концерта, хористите не са професионалисти, но пеят от сърце. И така в тази лятна вечер ние присъствахме на една дълбока молитва отправена към Бога, под звуците на органа.

На същия този орган, който е единствен по рода си в Източна

Европа, както подчерта в своето резюме г-н Стамболиев, при закриването на концерта. Благодарим за музиката за празника и за многая лета на хората, които не пожалиха сили и време да ни подарят тази божествена наслада.

Йорданка Гьокова

*На снимката хористите (от дясно):*Люба Тодорова, Тотка Иванова, Миша Радулова, Виолета Янколова, Маргарита Пейчева, Галя Януарова, Митко Караджов, Геновева Минева, Цонка Върбанова, Бойко Януаров, Маргарита Василчина, Дарина Калапиш, Евгения Босилкова, Даниела Федева, Люба Йозова, Лилка Георгиева, сестра Катя Йосифова.

Когато казваш:
“Не мога да реша това...”

Бог ти казва:
“Във всички твои стъпки ще те вода...”
(Притчи Соломонови 3,5-6)

Когато казваш:
“Това е невъзможно...”

Бог ти казва:
“Всичко е възможно...”
(Лука 18,27)

Когато казваш:
“Чувствам се сам...”

Бог ти казва:
“Няма да те изоставя...”
(Евреи 13,5)

Когато казваш:
“Не мога да го направя...”

Бог ти казва:
**“Всичко можеш чрез Този,
Който те подкрепя...”**
(Филипияни 4,13)

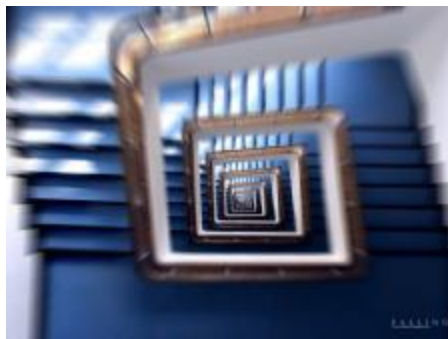

Когато казваш:
“Не заслужавам никаква
прошка...”

Бог ти казва:
“**Аз те опростих...**”
(Римляни 8,1)

Когато казваш:
“Страхувам се...”

Бог ти казва:
“**Не бой се, защото Аз съм с
тебе, Аз ще те подкрепя, и
ще те поддържам...**”
(Исаия 41,10)

Когато казваш:
“Уморен съм...”

Бог ти казва:
“**Елате при Мене всички от-
рудени и обременени, и Аз
ще ви успокоя...**”
(Матей 11,28)

Когато казваш:
“Никой не ме обича...”

Бог ти казва:
“**Аз те обичам...**”
(Йоан 13,34)

Когато казваш:
“Не зная как да продължа
напред...”
Бог ти казва:
“**Ще ти посоча пътя, по
който да вървиш...**”
(Псалтир 32,8)

Когато казваш:
“Кой път ми приготви
Господа?...”
Бог ти казва:
“**Моят Син Исус...**”
(Йоан 3,16)

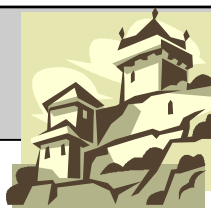

...и когато искаш да узнаеш
всичко това, което ще ти каже
Бог...

...чети Библията!
(2 Тимотей 3,15-17)

Тайната на щастието

Един младеж запитал най-мъдрия от всички хора за тайната на щастието. Мъдрецът посъветвал младежа да обиколи двореца и да се върне след два часа.

“Само те моля за една услуга” - завършил мъдрецът, подавайки му една лъжичка върху която сипал две капки олио - “Докато вървиш, носи тази лъжичка без да разливаш олиото”. След два часа младежът се върнал и мъдрецът го попитал: “Видя ли гоблените в моята столова? Видя ли великолепните градини? Забеляза ли красивите ръкописи?” Младежът, срамувайки се, признал, че не е видял нищо. Негова единствена грижа е била да не разлее капките олио.

“Върни се обратно и обърни внимание на чудесата на моя свят” - казал мъдрецът. Младежът взел лъжичката и още веднъж започнал да обикаля, ала този път наблюдавал всички произведения на изкуствата. Забелязал градините, планините, цветята. Върнал се при мъдреца и разказал подробно всичко онова, което бил видял.

“Но къде са двете капки олио, които ти бях поверил?” - запитал мъдрецът. Поглеждайки лъжичката, момчето забелязало, че ги е бил разлял.

“Добре, това е единственият съвет, който мога да ти дам” - завършил мъдрецът.

“Тайната на щастието се състои в гледането на всички чудеса на света без да се забравят никога двете капки олио в лъжичката”.

“Прочее, братя мои, за това, що е истинно, що е честно, що е справедливо, що е чисто, що е любезно, що е достославно, за това, що е добродетел, що е похвала, - само за него мислете.” (Фил 4,8). Без да се забравя никога главното!

Сестра Терезита

Празникът на прошката

4. Съображения против изповедта

Ние не само защото забравяме, че на Изповедта е чудотворно лекарство не прибягваме към нея, но и тогава, когато го знаем, не я практикуваме, понеже имаме съображения против Изповедта. Кои са обикновено нашите съображения?

Ето главните от тях:

1. Един казва: “Аз съм толкова грешен! Може ли Бог да ми прости греховете?! Аз не вярвам в това! Затова няма смисъл да се изповядвам”.

Недей да казваш: много съм съгрешил, как ще мога да се спася? Ти не можеш, но твоя Бог може да прости. Ако човек искрено се покае, всеки грях може да му се прости.

“Но възможно ли е, ще кажеш ти, онзи, който се покае, да се спаси? Съвършено възможно! Но аз целия си живот съм прекарал в грях: ако се покая, ще бъда ли спасен? Разбира се! От що се вижда това? От човеколюбието на твоя Господ.” Ако беше само твоето покаяние, ти наистина би трябвало да трепериш; но с покаянието се съединява милосърдието Божие. А милосърдието Божие няма граница. Представи си искра, която пада в морето: ще се запали ли? Ще се появи ли пак? А онова, което е искрата в морето, това е грехът за човеколюбието Божие, даже не и това, а нещо много по-малко! Морето, колкото и голямо да е, има край, а Божието човеколюбие е безгранично”.

2. Друг казва: “Защо да се изповядвам? Аз нямам никакви особени грехове. Нека се изповядват ония, които са убили, ограбили, озлочестили или извършили друг някакъв грях”.

Това възражение срещу Изповедта е напълно противоположно на първото. Там поради съзнанието за своята греховност, човек не вярва, че ще му се прости. А тук липсва всякакво съзнание за греховност. “Нямам особени грехове”... Но дали наистина е така? Когато човек дълго стои в една затворена стаичка, свиква с разваления въздух в нея и не усеща колко той е неприятен. Но

дойде ли някой отвън, не ще може да издържи и ще избяга. Ония, които мислят, че нямат особени грехове са всъщност слепи. Те трябва да се молят да им даде Господ да прозрат греховете си и да се избавят от обхваналото ги гибелно съзнание, че нямат особени грехове. Дори и като пращинки дребни да са греховете им, щом не се очистват с постоянна Изповед, те се натрупват и замърсяват стаичката на сърцето, тъй че там не може да влезе високият небесен Гост.

Дребните грехове са често пъти по-опасни от най-големите престъпления, защото последните тежат силно на съвестта и настояват да бъдат, изповядани, заличени, докато малките грехове не тежат особено на душата, но имат това гибелно свойство, че я правят безчувствена и безразлична. Дребните грехове като незначителни се отминават обикновено без внимание. Те лесно се забравят и създават най-страшната привичка у човека - привичката да греши. Както стенният часовник спира от напластяването на дребния прах, тъй духовният пулс на човека постепенно замира под дебелия пласт на натрупаните дребни грехове. За да тръгне пак часовникът, трябва да се издуха прахът. За да се съживи за духовния живот човекът, трябва да изповяда и най-дребните си грехове.

3. Трети казва: “Всичко това е право. Но защо да се изповядвам, когато зная, че утре пак ще съгреша? Има ли смисъл такава изповед? Аз разбирам да се изповядаш, но вече да не грешиш след това!”

Това съображение против изповедта съдържа нещо много правилно, но и нещо неправилно. Правилното тук е желанието да не се греши вече след изповедта. Ала ние сме немощни човеци, не можем да достигнем изведнъж до такава твърдост, която прави невъзможно падането ни в грехове. Тогава? Като не можем изведнъж да стигнем такава твърдост в добродетелта, да се отдадем ли на порока? Да престанем ли да се изповядваме? Кое е по-добро да лежиш в калта на духовното блато или да се изправяш след всяко падане и да вървиш напред с надеждата, че все някога може да стигнеш до твърдия и хубав бряг на добродетелта? Ако не се изповядаш, оставаш си

в калта. Ако се изповядваш, вдигаш се от калта и се умиваш от нея. “Но защо да ставам, когато утре пак ще падна?” казваш ти. Щом паднеш пак стани! Всеки ден започвай отново! Това несъмнено е по-добро, отколкото да отвикнеш да ставаш.

Един млад монах се оплакал на великия подвижник авва Сисой: “Авва, какво да правя? Аз паднах!” Старецът отговорил: “Стани!” Монахът казал: “Аз станах и пак паднах!”. Старецът отвърнал: “Отново стани!”. Тогава младият монах запитал: “И докога да ставам като падам?”. “До твоята кончина” отговорил авва Сисой.

Този мъдър съвет трябва да запомним всички ние, които желаем да се поправим, но постоянно пак падаме в предишните си грехове, измамвани от дявола. Всеки път, щом паднем в някое прегрешение, трябва да станем. “Изправянето” - това е Изповедта.

Но защо да си играем на падане и ставане? - питат някои. О, то не е игра, а борба, в която има голям смисъл. Ако като човеци с немощи падаме, но пак ставаме, голяма е вероятността смъртта да ни намери станали. Тогава ние сме спасени. Но ако не мислим да ставаме, смъртта непременно ще ни завари легнали в калта. Тогава навеки сме загубени!

За умиване на телесната нечистота Бог е дал водата. А за умиване на душевните скверности Бог е дал благодатта на светото тайнство Изповед. Всеки човек, който си изцапа ръцете, се мие. И никой не казва: “Няма да си мия вече ръцете, защото пак ще ги изцапам!” А защо тогава много хора казват: “Няма да се изповядвам, защото утре пак ще сгреша”. Явно е, че врагът на нашето спасение ни внушава да не си мием душите, за да добие той власт над тях.

Но ние не бива да се вслушваме в такива сатанински внушения, а да се изповядваме често, защото честото миене изработва у нас вкус към чистотата.

4. Четвърти казва: ”Аз се изповядвам пред Бога. Каква нужда има да отивам при свещеника?”

Но ако няма нужда да отиваш при свещеника, тогава въобще не ходи при него! Тогава се обърни към Бога Той да те кръсти

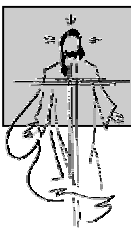
направо отгоре. Той да те миропомаже, Той да те венчае, Той да ти извърши маслосвет, Той да те причасти направо на някаква небесна литургия и т.н.. Но ти не правиш това. Защо си непоследователен? Защо за всички други тайнства ти се обръщаш към свещеника, а само за тайнството Изповед казваш: “Нямам нужда от свещеник; аз се изповядвам направо пред Бога!” Не чувстваш ли, че врагът ти тъй те мами?

Бог е наредил свещениците да извършват светите тайнства, та чрез тях да получаваме ние небесната и всепосветителна благодат. И Изповедта е тайнство. Ако ти се изповядваш пред Бога, добре правиш, защото раздвижваш съвестта си, припомняш греховете си и може би даже сълзи проливаш за тях. Но с всичко това ти още не получаваш Божията благодат на опрощението. Докато не отидеш при свещеника, на когото сам Иисус Христос е дал властта да връзва и да развързва, колкото и да се изповядваш пред Бога, още не получаваш прошка за греховете си. Защото Сам Бог е благоволил да каже на свещениците: “На които простите греховете, тях ще се простят”.

Но как може свещеникът да прощава греховете? питаш ти. Може, щом Бог тъй е наредил. Но нали и сам свещеникът е грешен човек? Ако той е грешен, какво губиш ти от това? Той е грешен за себе си и ще отговаря пред Бога за своите грехове. Но ти, приемайки чрез него Божията благодат, няма да се лишиш от нея, ако сам се покажеш достоен.

Но дали свещеникът няма да издаде тайната на изповяданите мои грехове? Не! Никой свещеник няма право да разказва това, което е чул на изповедта. Той е длъжен да занесе тайната на изповедта заедно със себе си в гроба.

Емилия Големанова

Върнали се в Божия Дом

15 май 2008

Антон Йозов Риминчан

20 май 2008

Ана Рафайлова Караджова

ДОМЪТ МИ ДОМ ЗА МОЛИТВА ЩЕ СЕ НАРЕЧЕ

В миналия брой започнах да пиша статия и накрая обещах да продължа тази тема, в която между смешното и сериозното показах някои черти, които от страна на някои хора (много или малко), трябва да се поправят. Някои вече почват да изпълняват тези дадени съвети-заповеди, на някои обаче им е трудно (сигурно зависи от възпитанието и от уважението на хората към църквата!): това което все още ме дразни е факта че те задължително трябва да говорят в църквата! Например. преди миналия концерт, когато имаше доста гости не-католици, които помолих за тишината, най-много бяха нашите католици, които спокойно говореха в църквата. Питам се: дали те правят разлика между барчето и църквата? Аз все още се надявам, че ще успеем да стигнем до резултата, който имам предвид. Но сега продължаваме с другите теми.....

Нещо друго, което е много общо между хората е навикът да се обърнем към вратата всеки път, когато някой влиза. Това не ми изглежда много хубаво особено за онези, които влизат и върху, които се отпращат десетки очи.

Нормално е че всеки търси начин да сяда по-удобно, но не сме на дивана пред телевизора! Държанието на нашето тяло да бъде винаги в хармония с мястото, където сме.

Свързано с гореописаното е и “работата” с дъските под пейките поставени за удобство при коленичене. Знаем, че те могат да се вдигнат и да се спуснат. Трябва да внимаваме по две причини:

1) ако си поставим краката над дъските, когато те са вдигнати, пантите на тези дъски много често се чупят, и много често трябва да се поправят.

2) когато ги вдигаме или ги спускаме е по-добре да ги придържаме до края, избягвайки огромния неприятен шум

Свещите: колко пъти говорихме за тях. Да опитаме отново...

Често от хората чувам думите “почти всяка неделя отивам да запаля една свещ”. Никаква свещ не може да спаси човека. Ние участваме в Светата Евхаристия, в която нашия Спасител Исус Христос ни дава Себе Си. Свещта е само символ на нашата молитва, която ние отправяме към Господа. Тогава още един път казвам: по време на светата служба не се палят свещи. Да ги запалим преди започването или след края на Литургията. Внимателно да ги запалим без да цапаме пода или да ги разносяме из цялата църква. Веднага след запалването на свещта да я оставим на определеното място, което го приготвих така че свещите да плават във водата и да изгорят до края, и в същото време няма опасност за пожар. Когато виждаме някой, който не знае как се слага свещта да му помогнем.

Някои още спазват традицията за раздаването на бонбони или други сладки след литургии, в които се споменават починалите (или в самия ден на погребението). Няма нищо лошо в това, до момента, в който това не стане по-важно от Светата Евхаристия. Понякога става така че, още Литургията не е свършена и вече започват “маневрите за почерпката” и често точно по време на Причастието или веднага след това, когато е момента на благодарността: ровенето в “опасните шумните пластмасови чанти”, разгъването на кутиите с бонбони и шоколади. Тези “маневри” да започват накрая след последната песен, и само в антрето на църквата или в “клуба” за онези, които искат да пригответ по-големи почерпки.

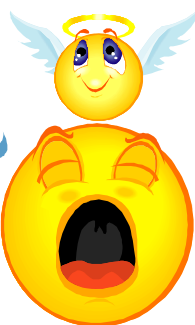

Няколко думи за дечицата по-малки. С тях малко търпение трябва да го имаме. Нормално е, че е по-трудно за тях да стоят мирни за един час. Те искат да се разхождат, да се опознаят това което е около тях. Да си кажем веднага, че всички деца, преди няколко години са започнали по този начин своя живот в църквата, но виждаме и чудото как вече когато са на 4-5 години познават молитвите, песните, служат на олтара и стоят на мястото си, а някои от тях вече поучават и другите. Това означава, че е добре да свикнат в църквата от мънички. Не казвам, че не вдигат шум понякога, но мисля, че е една жертва от нас да ги “търпим” с голяма любов. Няколко съвета искам да каза на родителите, на бабите, на дядовците: оставете ги да се разхождат в църквата, спокойни под вашия поглед, и сигурно по този начин ще дигнат по-малко шум, който много по-често се вдига от околните, които искат да задържат детето на мястото му. Детето не може да разбере защо: то иска да опознае това което е в тази “нова” сграда, която още не познава.

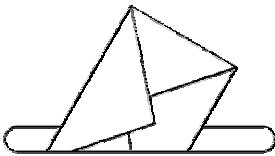
Последната точка, по която искам да разговарям с вас е разликата между присъствието и участието. Можем да присъстваме на театър, на кино, на един

футболен мач, но на литургия ние участваме, ние сме част от това, което се случва. Всички ние заедно служим литургията, не само свещеникът. Молитвата е молитвата на всички, песните са от песни на всички, даровете на олтара всички заедно ги поднасяме, и т.н.

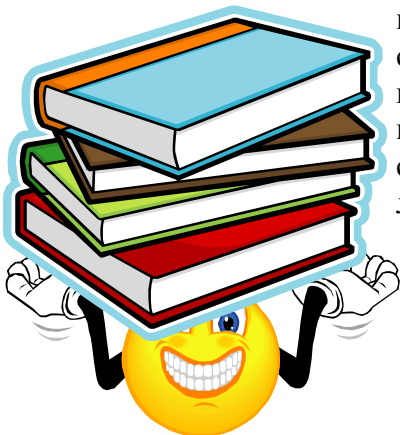
Тогава да се почувстваме напълно вътре в Светата Евхаристия: Словото Христово да се вселява у вас изобилно с всяка премъдрост; учете се и се вразумявайте един други с псалми, славословия и духовни песни, като с благодарност

възпявате Господа в сърцата си (от посланието на Св. Павел до Колосяните 3,16).

Мисля, че никой няма да се обиди защото написах тези заповеди-съвети, но пак казвам, че има кой да не ги спазва и са нещата, които от моя страна много се виждат и се чуват. Сигурен съм че от сега всеки от вас ще направи всичко това, което е възможно да ги спазваме и аз ще ви бъда много благодарен.

Ах! Извинявайте, но преди да излезете от църквата, помнете да си приберете вашите предмети, които оставихте на пейката: очила, ключове и т.н., но особено кърпичките за нозе, бутилки, дъвки...

Още една молба: в края на неделната литургия ако можете да съберете листенцата и книгите на песните и да ги поставите поотделно на всяка пейка на страната откъм коридора, така по-лесно ще бъдат прибрани от хората, които изпълняват всяка неделя тази услуга за всички нас.

Отец Валтер Горра

